

ВПЛИВ ЗАХІДНОЄВРОПЕЙСЬКИХ СОЦІОКУЛЬТУРНИХ ПРОЦЕСІВ НА РОЗВИТОК КУЛЬТУРИ ГАЛИЦЬКО-ВОЛИНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

У статті висвітлюється взаємовплив західноєвропейських та української культур в добу Галицько-Волинської держави XIII-XIV століть. Простежується процес формування особливої Галицько-Волинської культури, що успадкувала традиції й увібрала новачії сусідніх держав, набула особливих рис в мистецтві, архітектурі, усній та письмовій народній творчості. Автор стверджує, що культура Галицько-Волинської держави довела свою життєздатність, виявляла власні творчі імпульси, що, в свою чергу, збагатили всю тогочасну європейську культуру.

Ключові слова: українська культура, Галицько-Волинська держава, культурні традиції, західноєвропейський соціокультурний простір, Галицько-Волинський літопис.

Галицько-Волинська держава була другою великою державою українського народу після Київської Русі, яка стала центром економічного, політичного і культурного життя на українських землях та продовжувала її культурні традиції.

Галицько-Волинська земля була форпостом східнослов'янської духовності. Завдяки своєму географічному положенню та історичній долі культура Галичини і Волині перебувала водночас під впливом різних культур – Київської Русі, Візантії, Західної і Центральної Європи та євразійського сходу. Це зумовило формування особливої Галицько-Волинської культури, що успадкувала традиції й увібрала новачії сусідніх держав та набула особливих рис в мистецтві, архітектурі, усній та письмовій народній творчості. Саме взаємовпливи культур формували атмосферу міжнародної довіри та мирних взаємовідносин у жорстоку феодалну епоху воєн і розбою. Жодні міжусобиці, напади різних завойовників не змогли призупинити розвиток культурного процесу.

Провідну роль у культурному житті країни відігравала Волинь, а саме місто Володимир, де правив князь Володимир Василькович – філософ та великий книжник, що розбудував Брест і Кам'янець, створив власну бібліотеку, спорудив чимало церков по всій Волині, даруючи їм ікони і книги.

Другим за значенням був Галич, відомий своїм митрополичим собором, церквою святого Пантелеймона, а також пам'ятками письменства – Галицько-Волинським літописом та Галицьким Євангелієм.

Культурні центри знаходилися у великих містах та православних монастирях, що водночас були освітніми центрами. Серед них найвідомішими і найбільшими були Полонинський, Богородичний, Спаський та інші монастирі.

Значного поширення набула грамота, про що свідчать написи XII-XIII століть на стінах храмів в Галичі і Рогатині, на побутових предметах. Розвивалась шкільна освіта. Серед місцевих князів багато уваги приділяли розвитку освіти князі Володимирко та Ярослав Осмомисл. Особливість шкільної політики останнього полягала в тому, що він "монахов же и их доходы к научению детей определил", тобто розгортав мережу шкіл коштом неоподаткованих прибутків монастирів. Ще в період правління князя Володимирка в Галичі, ймовірно, було відкрито й бібліотеку. Адже при Ярославі Осмомислі ця бібліотека була однією з найкращих на Русі.

Археологи під час розкопок виявили у багатьох галицьких містах стилоси – загострені палички для писання по воскових дощечках чи бересті. Знайдена і орнаментована береста, що свідчить про її використання і для малювання. Знайдені предмети для письма, написи на стінах церков, бересті, речах, дружинників зброї та знаряддях праці (мітки) засвідчують, що серед ремісників, купців, бояр і була поширена грамотність. Бронзові та кістяні писала для писання на воскових таблицях археологи знайшли у Звенигородці, Перемишлі, Галичі, Бересті (Бресті) берестяні грамоти – у Звенигородці та Бересті. Збереглися й пергаментні грамоти князів.

Про наявність шкіл можна зробити висновок на підставі "Житія митрополита Петра Рутенського", який народився в Галичині, у 6 років був відданий до школи і став спершу іконописцем, а потім митрополитом.

Осередками переписування книг стали міста Володимир та Холм. Тут працювали освічені люди, що знали іноземні мови, зокрема, латинську. Вони готували тексти грамот, вели дипломатичне листування. Відомими в оригіналі є грамоти Лева II, Юрія II, боярина-правителя Дмитра Детька, що призначалися закордонним адресатам.

Найважливішими з рукописних книг, що збереглися, були: "Галицьке" або "Крипоське Євангеліє", "Холмське Євангеліє", "Добрилове Євангеліє", "Буцацьке Євангеліє", "Христонопільський Апостол". Відомі й деякі переписувачі євангеліїв, наприклад, попович Євсієвій.

З особливою великою майстерністю переплетення книг здійснювалося у Володимирі. Тут створено багато книг, окутих сріблом, а золотом писане "Євангеліє – апракос", послане в Чернігівську єпископію, було окуте сріблом з перлинами. Плетіння найдорожчих книг поверх шкіри прикрашалося золототканими тканинами, металевими накладками із зображенням фініфту.

Із мистецьких здобутків у літературі найпоширенішим жанром стають військові повісті, житія мучеників, проповіді з закликом до морального очищення як запоруки майбутнього звільнення від татаро-монголів. Література стає більш суворою та канонічною, в ній підсилюється усвідомлення власної провини, що призвело до встановлення ненависного ярма, проводиться ідея кари божої за людські гріхи. Застереженням до руських князів закінчується "Повість про взяття Царгороду хрестоносцями".

Успішно розвивається літописання. Ще 1097 року написана "Повість про осліплення Теревовлянського князя Волошка". Автор літопису Василь був знайомий з чеськими пам'ятками старослов'янською мовою, що розповідають про життя і смерть В'ячеслава. Втім, на Русі були відомі й інші старослов'янські пам'ятки великоморавського або давньочеського походження. Один із основних шляхів їхнього поширення проходив через галицько-волинську землю.

Високохудожньою писемною пам'яткою XIII століття є Галицько-Волинський літопис, перша частина якого була складена в Галичі. Він охоплює події з 1201 по 1292 рік і має світський характер. Автор поетично, образно розповідає про князювання Романа і Данила, про життя князів і бояр, воєнні походи, боротьбу проти монголо-татар, польських і угорських загарбників. Він звертається з закликом до єднання руських земель, проводить ідею міцної висококнязівської влади, яка могла забезпечити захист від іноземних поневолювачів.

В Галицько-Волинському літописі серед багатьох цікавих історичних подій та імен згадуються три тодішні галицькі діячі культури – "премудрий художник" Тимофій, "хитрець" Авдій і "словутний співець" Митуса. Стиль літопису нагадує європейські хроніки і у ньому подається багато відомостей з життя сусідніх європейських країн.

У літописі є приклади народної творчості з живою мовою, яка насичена яскравими і влучними образами та метафорами. Літопис подібний за своїм поетичним стилем до літературного твору, що робить його однією з найкращих пам'яток української писемності.

Разом з різними запозиченнями у військовій справі, розвитком міждержавної торгівлі та проведенням активної зовнішньої політики, на галицьких і волинських землях поширилась латина, універсальна мова західноєвропейського цивілізаційного простору, мова культурного та інтелектуального життя при монастирях і кафедральних соборах. В епоху Середньовіччя латинська мова була фактично єдиним інструментом спілкування і висловлювання думок, зрозумілим для всіх і вигідним для встановлення контактів – була невід'ємною частиною суспільного, політичного, культурного і наукового життя всієї Європи, зразком для нових романських мов, які постійно зверталися до її багатой лексики скарбниці, шукаючи засобів для позначення нових понять та ідей.

У зв'язку з розвитком торгівлі з Заходом в XIII ст. починається в Галичині й на Волині ріст городів (міст). Ще за київських часів через західноукраїнські землі провадилася жвава торгівля з середньою й західною Європою. З упадком Києва посередницька роль в торгівлі між Заходом і Сходом переходить до Галичини. Сюди приїздять купці з Польщі, Німеччини, Угорщини, Греції, з Балкан й закупають продукти місцевого господарства та привозять свій крам. Все це впливало на розвиток і збагачення міст, на розвиток міської культури, прикладних мистецтв, закріплення і урізноманітнення народних обрядів, звичаїв тощо. Про це свідчать хроніки західних держав та Галицько-Волинський літопис.

Західні володарі неодноразово відвідували Володимир, Холм, Галич, а галицькі та волинські князі, у свою чергу, не раз бували в західних державах.

Через землі Галицько-Волинської держави проходили основні шляхи поширення на Русь пам'яток із західноєвропейських держав.

Між державами відбувався обмін мистецькими цінностями. Так для церкви Богородиці в Холмі король Данило привіз з угорської землі чашу з багряного мармуру, а Мстислав Данилович подарував Конраду Мазовецькому дорожній одяг та гарних коней з майстерно виготовленою зброєю.

Особливо помітний вплив Західної Європи проявився з XII століття на місцеві особливості в архітектурі, яка досягла у Галицько-Волинській державі високого рівня, що було пов'язано з прискореним розвитком містобудування в регіоні. В цей час тут існували такі міста, як Галич, Долина, Городенка, Коломия, Рогатин, Рожнятів, Снятин, Тисмениця, Тлумач та інші. З розширенням міст будувалися міські укріплення, різні цивільні і культурні споруди: князівські і боярські палаци, церкви тощо.

Якщо міста в Київській Русі були переважно дерев'яними, то під час будівництва галицьких міст широко почали використовувати камінь. Особливостями архітектури у Галицькій та Волинських землях було те, що основним будівельним матеріалом у волинян була цегла, а у галичан виявили значні поклади вапнякового каменю, з якого будували міські мури, храми і княжі палаци. Цей матеріал дав змогу застосовувати різьблення не лише всередині споруд, але й ззовні.

Кам'яними спочатку були храми та князівські палати, які прикрашалися рельєфними зображеннями. Саме рельєфні прикраси були притаманні романському стилю в архітектурі, що панував Єв-

ропі у X–XII століттях. Саме тому можна зробити висновок, що архітектура Галицької землі розвивалася під великим впливом, зокрема, романської. Це виявляється у зміні техніки будівництва, появи нових будівельних матеріалів, а найбільше в характерних ознаках і декорі споруд.

До наших часів із них збереглися лише руїни, але й на основі цих руїн та різних випадкових знахідок можна бачити, що мистецтво в Галицько-Волинській державі було дуже розвинуте. Можна бачити в ньому впливи візантійського, романського й готичного стилів в архітектурі й орнаменті, стверджувати про близькість галицької архітектури із західноєвропейською архітектурою у романському стилі.

Ще наприкінці IX – на початку X ст. на зодчество Прикарпаття мала вплив Великоморавська держава, з якою підтримувалися тісні політичні і культурні зв'язки. У містах Перемишлі, Звенигородці, Василеві, Галичі церкви будувалися з білого каменю з широким застосуванням різьбленого орнаменту.

Так, в Перемишлі була побудована білокам'яна церква – ротонда з круглою вівтарною апсидою. План її точно такий, як і у ротонд кінця IX століття у Лівому Градці (Чехія) та у Старому місті в Угорському Градіште (Моравія). Білокам'яним був і розкопаний всередині 50-х років XX століття поблизу ротонди тринефний храм, який дослідники вважають кафедральним собором Перемишлянського князя Володаря Ростиславовича (1092-1124 рр.). Підтвердженням цьому є знайдена тут свинцева печатка Давида Ігоровича, що відвідав місто у 1089 році.

Яскравим виразником галицької архітектурної школи, яка багато запозичувала з поширеного у Європі романського стилю, є найбільший у Галичі храм – Успенський собор, побудований 1157 року за князювання Ярослава Осмомисла як єпископська кафедра з білого каменю і оздоблений фресками та мозаїкою. Його фундаменти віднайдені львівськими археологами 1936 року. Тоді ж було віднайдене і залишки двоповерхового княжого палацу з каменю, що з допомогою критої галереї сполучався з двірською церквою святого Спаса.

Взагалі, лише в Галичі археологи виявили залишки близько 30 кам'яних переважно культових будівель кінця XII-XIII століть, однак до наших днів збереглася тільки церква святого Пантелеймона, побудована близько 1200 року на березі Дністра (тепер село Шевченкове). На своєму первісному місці в ній збереглися різьблені оздобы. В церкві підкупольні стовпи були ступінчастої форми, які переходили у додаткові підпружні арки, що підтримували барабан купола. Подібні стовпи на Русі більше ніде не зустрічалися.

З літописів відомі чудові храми у місті Холмі, збудованому Данилом Галицьким з білого вапняку з використанням декору із зеленого каменю. Від 1237 року Холм був столицею Галицько-Волинської держави. Особливо яскраво літописи описують кам'яний храм Іоана Хрестителя, прикрашений скульптором Овдієм. Він мав різьблені скульптурні зображення, покритий золотом купол, вікна з "римського скла".

У 1256 році князь Данило заклав на честь свого сина Лева місто Львів. Для будівництва замків та храмів Данило Галицький запрошував з Європи найкращих майстрів, які впроваджували європейські фортифікаційні та архітектурні новинки. Здебільшого це були майстри з Німеччини, Польщі та інших країн, що оселилися в містах Волині та Галичини. Вони привнесли в оборонне будівництво нові, західні за стилем конструкції, зокрема оборонні вежі. Деякі з них збереглися до наших днів, зокрема, в селищі Стоп'є та Белавіно поблизу Холма. Зберігся також комплекс оборонних укріплень IX-XIV ст. – наскельна фортеця Тустань, що знаходиться поблизу села Уріч Львівської області.

В образотворчому мистецтві Галицько-Волинської держави особливе місце посідає іконопис. Розвивався він під впливом київського, набуваючи у галицькій і волинській землях більш реалістичних форм, що можна простежити на іконах "Юрія Зміборця", знайденої поблизу Дрогобича, яка зберігається у Львівському державному музеї українського мистецтва, "Красилівській Богородиці", "Волинською Божою матір'ю" та "Честнохівською Божою матір'ю".

Про високий рівень іконопису в Галичині свідчить те, що після захоплення Львова у 1349 році польський король Казимир запросив львівських художників розписувати свій королівський палац у Кракові. Інші польські магнати також запрошували галицьких художників розписувати свої палаци і костели. Збереглися малюнки галицьких художників у польських костелах Любліна, Сандомирка, Кракова та інших міст. Так, галицький майстер Андрій на стіні костелу у Любліні оригінально зобразив "Тайну вечерю", де Ісус Христос і 12 апостолів сидять у селянських свитах та вишитих українським орнаментом сорочках за столом, покритим білою вишитою скатертиною.

Мистецтво Галицько-Волинської держави представлене також і книжною мініатюрою, розквіт якої припадає на XIII століття. Нечисленні збережені мініатюри рукописів належать виключно до високопрофесійних зразків. Найдавнішим ілюстрованим рукописом галицько-волинської традиції, що зберігся до нашого часу, є Добролюбів Євангеліє (1164 р.), у якому містяться чотири мініатюри євангелістів на тлі обладнання книгописної майстерні.

Значного розвитку у Галичині та на Волині набуло і ювелірне мистецтво. Віднайдене багато золотих та срібних чаш, складних хрестиків, браслетів та медальйонів. Особливо багато виявлено жіночих прикрас – кільчиків з трьома намистинками, скляні, бронзові та срібні браслети, колтки – особливі шпильки для волосся, гривні, які носили на шиї, тощо. Значне розповсюдження отримала техніка ювелірного мистецтва з використанням скані або філіграні, вікончастої емалі та зерні.

Ще у VIII – IX століттях на території Прикарпаття високого рівня досягли ковальська справа, деревообробне і костерізне ремесла, ткацтво і лимарство. Певного поширення набуло гончарське ремесло.

Оригінальне поєднання слов'янської спадщини і нових рис, зумовлених зв'язками з Європою прослідковується і у витворах народного декоративного мистецтва доби Галицько-Волинської держави: різьблярстві, килимарстві, вишивці, писанкарстві тощо.

Починаючи з XIII століття, на території Галичини і Волині поширилася нова для Русі культура західноєвропейського лицарства. Відомо, що галицько-волинські князі і бояри неодноразово проводили лицарські турніри, які називалися "іграми".

Отже, вище викладене переконливо показує, що після роздробленості Київської Русі та впродовж століття після татаро-монгольської навали Галицько-Волинська держава захистила від завоювання та асиміляції південну та західну гілку східних слов'ян, сприяла їх консолідації та усвідомленню власної самобутності. Їй належить почесне місце у формуванні української культури, у зміцненні її зв'язків з культурами інших народів. Своїм орієнтуванням на захід культура Галичини і Волині сприяла поширенню західноєвропейських культурних впливів. Зберігаючи свої самобутні риси і оригінальність, не втрачаючи східнослов'янської специфіки в архітектурі, образотворчому мистецтві, літературі, у літописах та історичних творах, вона збагачувалась, як у результаті внутрішнього розвитку, так і через культурний вплив Західної Європи, де галицько-волинські князі і знать шукали протидії агресії Сходу. Культура Галицько-Волинської держави довела свою життєздатність, виявляла власні творчі імпульси, що, в свою чергу, збагатили всю тогочасну європейську культуру.

Література

1. Галицько-Волинський Літопис. Переклад Л.Махновця [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://litopys.org.ua/links/galvol.htm>.
2. Дорошенко Д. І. Нарис історії України /Дорошенко Д. І. – Львів, 1991.
3. Історія української культури: навч. посіб. / В.М.Шейко, Л.Г.Тишевська. – К.: Кондор, 2010. – 264 с.
4. Історія української культури: навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / Ю.І.Кулагін, Ю.Г.Бадах, Н.А.Латигіна та ін. – К.: Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2013. – 628 с.
5. Історія української та зарубіжної культури: навч. посіб. / С.М.Клапчук, Б.І.Білик, Ю.А.Горбань. – К.: Знання-Прес, 2007. – 358 с.
6. Крип'якевич І. Історія України / Крип'якевич І. та ін. – Львів: Фенікс, 1994.
7. Латинська мова: підручник / В. Д. Литвинов, Л. П. Скорина. – К.: Вища школа, 1990. – 247 с.
8. Семчишин М. Тисяча років української культури / М.Семчишин. – К, 2004. – 608 с.
9. Українська культура в європейському контексті / Ю.П.Богуцький, В.П.Андрущенко, Ж.О.Безвершук, Л.М.Новохатько. – К.: Знання, 2007. – 679 с.
10. Українське народне малярство XIII-XX століть: Світ очима народних митців: альбом / автори-упорядники В.І.Свенціцька, В.П.Откович. – К.: Мистецтво, 1991. – 304 с.

References

1. Halytsko-Volynskiy Litopys. Pereklad L.Makhnovtsia [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu: <http://litopys.org.ua/links/galvol.htm>.
2. Doroshenko D. I. Narys istorii Ukrainy / Doroshenko D. I. – Lviv, 1991.
3. Istoriiia ukrainskoi kultury: navch. posib. / V.M.Sheiko, L.H.Tyshevskia. – K.: Kondor, 2010. – 264 s.
4. Istoriiia ukrainskoi kultury: navch. posib. dlia stud. vyshch. navch. zakl. / Yu.I.Kulahin, Yu.H.Badakh, N.A.Latyhina ta in. – K.: Kyiv. nats. torh.-ekon. un-t, 2013. – 628 s.
5. Istoriiia ukrainskoi ta zarubizhnoi kultury: navch. posib. / S.M.Klapchuk, B.I.Bilyk, Yu.A.Horban. – K.: Znannia-Pres, 2007. – 358 s.
6. Krypiakevych I. Istoriiia Ukrainy / Krypiakevych I. ta in. – Lviv: Feniks, 1994.
7. Latynska mova: pidruchnyk / V. D. Lytvynov, L. P. Skoryna. – K.: Vyshcha shkola, 1990. – 247 s.
8. Semchyshyn M. Tysiacha rokiv ukrainskoi kultury / M.Semchyshyn. – K, 2004. – 608 s.
9. Ukrainska kultura v yevropeiskomu konteksti / Yu.P.Bohutskiy, V.P.Andrushchenko, Zh.O.Bezvershuk, L.M.Novokhatko. – K.: Znannia, 2007. – 679 s.
10. Ukrainske narodne maliarstvo XIII-XX stolit. Svit ochyma narodnykh myttsiv: albom / avtory-uporiadnyky V.I.Svientsitska, V.P.Otkovych. – K.: Mystetstvo, 1991. – 304 s.

Литвин С.Х.

Влияние западноевропейских социокультурных процессов на развитие культуры Галицко-Волынского государства.

В статье освещается взаимовлияние западноевропейских и украинской культуры во времена Галицко-Волынского государства XIII-XIV веков, прослеживается процесс формирования особенной Галицко-Волынской культуры которая унаследовала традиции и впитала новации соседних государств и приобрела особенные черты в искусстве архитектуры устного и письменного народного творчества. Автор утверждает, что культура Галицко-Волынского государства доказала свою жизнеспособность, проявила собственные творческие импульсы, которые, в свою очередь обогатили всю европейскую культуру того времени.

Ключевые слова: украинская культура, Галицко-Волынское государство, культурные традиции, западноевропейское социокультурное пространство, Галицко-Волынская летопись.

Lytvyn S.**The influence of the western European socio-cultural processes on Galicia-Volyn state's cultural development**

The article deals with the correlation between the western European and Ukrainian cultures in the period of Galicia-Volyn state XIII-XIV centuries.

Galicia-Volhynia state was the second great state of the Ukrainian people after Kyiv Rus. It kept its traditions and became the centre of economic, political and cultural life in Ukrainian land.

The cultures of Kyiv Rus, Byzantine, Western and Central Europe, Eastern Eurasia influenced upon the Galicia-Volyn culture due to its geographic location and historic fate. It led to the formation of the specific Galicia-Volyn culture, which inherited traditions and innovations of the neighbor countries and got special features in art, architecture, oral and written folklore.

This mutual influence of cultures shaped the atmosphere of external confidence and peaceful international relationship in a brutal feudal period of wars and robberies. None civil wars nor attacks of various conquerors could stop the development of the cultural process.

There were many cultural centers in cities and orthodox abbeys. At the same time they functioned as the educational centers.

The main centers of rewriting the books were Vladimir and Holm. Many well-educated people with knowing of foreign languages (Latin) worked there. Many books covered by silver and written by gold were made at that places. For example "The Gospel – aprakos", sent to Chernihiv episcopia, was covered by silver and pearls. The most expensive books were decorated by the skin gold, metal plates depicting the enamel.

In the literature the most widespread genres were war stories, the lives of the martyrs, sermons appealing to moral purification as a prerequisite for the future releasing from the Mongols. The chronicles successfully developed. The Galicia-Volyn chronicle is an outstanding written monument of the XIII-th century.

In the Galicia and Volyn lands Latina spread as an universal language of the Western European civilization space and official language of the cultural, Intellectual life in abbeys and cathedrals.

After Kyiv decline Galicia got the mediating role in trade between East and West. Many merchants from Poland, Germany, Hungary, Greece, the Balkans come to Galicia, purchase products of the local economy and bring their merchandise. It influenced on the prosperity and the enrichment of cities, the development of urban culture, applied Arts, the facilitation of folk rituals, etc. The western monarchs and Volyn and Galician princes often visited each others. There were main ways of spreading of the western Europe monuments in Galicia-Volyn state.

Especially we can see a notable impact of Western Europe in the local features the architecture of the XII-th century. The stone temples and monarch palaces were decorated with relief images. That relief decoration characterized the Romanesque style of architecture in Europe in the X-XII centuries. It shows us the proximity of Galician and Western European Romanesque architecture.

The bright example of the Galicia school which borrowed many of the European Romanesque style, is the largest church in Galicia – the Assumption Cathedral.

From the chronicles we knew about magnificent temples in Hill, built of white limestone using decoration of green stone, by Daniel Galician. Hill was the capital of Galicia-Volyn state since 1237. The chronicles brightly describe the stone church of St. John -Baptist, decorated by the sculptor Owdia. There were carved sculptures, covered with golden domes and windows of the "Roman glass".

In 1256, Prince Danylo founded city Lviv in honor of his son Leon. For the construction of castles and temples Daniel Galician invited the best European masters who implemented European fortification and architectural innovations.

The iconography occupies a special place in the visual arts Galicia-Volyn state. It included Kyiv traditions and got more realistic forms. The high level of iconography in Galicia is evidence of the fact that after the capture of the city in 1349, the Polish King Casimir invited Lviv artists to paint a royal palace in Krakow.

Galicia-Volyn state's Art is presented by a book miniature. Its prosperity was in the XIII-th century.

The jewelry art achieved a high-level of its development in Galicia and Volyn too. Meanwhile, during VIII – IX centuries in the Carpathians, blacksmithing, woodworking, weaving and saddlery and potter's craft were well-developed.

The original mix of Slavic heritage and new features, connected Europe manifested itself in a folk art of Galicia-Volyn state such as carving, carpet weaving, embroidery, egg-painting etc.

Since the thirteenth century in Galicia and Volyn spread a new kind of culture for Rus territories, it was a culture of Western European knighthood. It is well-known, that Galicia-Volyn princes and nobles often held the knight tournaments, called "games".

So, the article clearly shows that after the disintegration of Kyiv Rus and the Mongol invasion for a centuries Galicia-Volyn state protected the southern and western branches of the East Slavs from the conquest and assimilation, contributed to their consolidation and awareness of their own identity. It played the important role in the formation of Ukrainian culture and facilitation our relatives with the cultures of other nations. The western orientation of Galicia and Volyn state promoted the spreading of Western cultural influences. Keeping its original features without losing Slavic specificity in architecture, art, literature and historical works, it has been enriched as a result of internal development and the cultural influence of Western Europe, where the Galician-Volyn princes and nobles sought protection from the East aggression. Galicia-Volyn state's culture proved its viability, showed their creative impulses, which enriched the whole modern European culture.

Key words: Ukrainian culture, Galicia-Volyn state, cultural traditions, socio-cultural space of The Western Europe, Galicia-Volyn chronicle